

ikke skulde hejse Flaget med Paritet før i det Øjeblik, vi gør den sidste Anstrengelse for at naa op til Bjergets Top, for det er jo saadan med denne Paritet, at man skal tage Forbehold. Ganske vist bliver det udtalt paa forskellig Maade, men selvfølgelig maa man tage et Forbehold. Man kan sige, som der er udtalt fra et Par Sider: Vi skal naa Pari, hvis vi paa nogen Maade er i Stand dertil. Her er altsaa et Forbehold, for man ved ikke, hvilke kaotiske Tilstande man maaske kommer ind i de nærmest kommende Tider. Hvis man eventuelt skulde blive nødt til at overveje det, der er blevet bragt frem her under Debatten: at gaa til en Guldindløselighed omkring ved 90, er det en given Sag, at man fra alle Sider maa være interesseret i først og fremmest at faa Hensynet til Udlandet fuldt og helt klaret. Thi derom er vi antagelig alle af samme Opfattelse, at baade hvad vi juridisk og moralsk er pligtige at betale det officielle Udland, er vi selvfølgelig alle enige om, at det skal betales til sidste Hvid. Derom er der ingen Tvivl i den danske Rigsdag. Jeg siger med Villie: det officielle Udland. Her tænker jeg nemlig naturligvis særlig paa de Laan, der er placeret til Kommuner, Stat o. s. v. Men jeg mener, at man paa den anden Side har de mere løse Placeringer, hvor man særlig fra Spekulanters Side har sat ind, ikke mindst i den forløbne Sommer, og jeg kan, som sagt, ikke faa Øje paa, at vi i særlig Grad skylder disse Spekulanter noget Hensyn. De har haft en rig Mark at pløje i Sommer og har i Sandhed høvet Gevinster, som har kostet det danske Samfund Millioner af Kroner. Nu vil jeg gerne nævne, hvad vi vel alle kan være enige om, uanset hvilket Standpunkt vi indtager, nemlig at vi bør have en saa alsidig Undersøgelse af alle mulige Forhold, som vi overhovedet kan faa. Det ærede Medlem Hr. Pinstrup var noget inde paa en Omtale af den Klasse af Mennesker, som har erhvervet Virksomheder eller er kommet ind i Virksomheder i den sidste 10-Aarsperiode, hvad enten det nu gælder Industri, Haandværk, Handel eller Landbrug. Det er jo Tusinder af unge, friske Kræfter, der er kommet ind i saadanne Virksomheder, og de har maaske, fordi de er blevet advaret, set Tiden an et Aar eller to, men man kan ikke forlange, at de unge, naar man ikke kan sige noget om, hvornaar vi kommer ind i stabile Forhold, skal gaa og vente maaske i en halv Snes Aar, inden de begynder paa deres Virksomhed. Men det er en Klasse Mennesker, jeg gerne vil have, vi skal tænke

paa i det Øjeblik, vi skal have en endelig Ordning af vort Valutaproblem. Og det er givet, at de i økonomisk Henseende i Virkeligheden er i Vaande paa det nuværende Tidspunkt, og for manges Vedkommende vil det medføre de største Vanskeligheder at komme gennem den Deflationskrise, vi nu er inde i; det vil kun kunne ske ved intensivt Arbejde og ved den største Økonomi. Det er en given Ting, at for disse Folk er det værste Stykke Vej tilbage; det, at skulle fra den nuværende Kurs helt op til Pariteten. Dér synes jeg, man kan sige, at det er ligesom med Patienter: de kan taale en Feber af 41 Grader, naar de har god Pleje og en gunstig Rekonvalescens, men faar de 42 Graders Feber, er det Døden. Det, jeg her har tilsigtet med mine Udtalelser, er at henstille; at man tager deres Forhold, som jeg her har talt om, under Overvejelse, de, som er kommet ind i Virksomheder i den sidste 10-aarige Periode, og jeg vil meget henstille, at der bliver foretaget en rolig, lidenskabsløs Overvejelse af hele dette Forhold. Til Slutning vil jeg, som jeg allerede gjorde i Begyndelsen, udtale, at vi saa hurtigt som muligt bør have en endelig Ordning, og det vil altsaa sige, at vi maa have en Ordning inden ret længe, hvor Guldreserverne sættes ind.

C. O. Pedersen: Under den Debat, der er ført her i Gaar, og til Dels i Dag fra den højtærede Statsministers Side, har der været Tale om mange Ting vedrørende Valutaspørgsmaalet i Almindelighed; men med Hensyn til det foreliggende Forslag forekommer det mig, at der egentlig kun har været diskuteret om et eneste Ord, nemlig Ordet „Højnelse“. Nu skal jeg ikke sige ret meget om dette Spørgsmaal, om Ordet Højnelse, jeg kan ikke sige andet, end at det kan maaske have sin Betydning — man kender jo fra Historien, hvorledes et rigtigt anbragt Komma i sin Tid har skaanet en berømt Mands Liv; jeg kan heller ikke benægte, at Ordet rigtigt anbragt kan have sin Betydning for den danske Krone. Men hvis dette Forslag, naar det gaar fra Rigsdagen, ikke har været underkastet andre Forandringer end den, der er knyttet til dette Ord, kan jeg ikke stemme for det, enten det saa indeholder Ordet Højnelse eller ikke.

Det Forslag, her foreligger, betyder i Virkeligheden en henholdende Taktik; man søger at vinde Tid. Men det forekommer mig, at det, der nu først og fremmest skulde tilstræbes, det var — paa Grundlag af de Erfaringer, vi havde indhøstet — at naa